

به یاد یاران به خون خفته دهه ۱۳۶۰ به مناسبت نوزدهمین سال کشتار زندانیان سیاسی

حاکمان خون آشام دین و سرمایه، سرکوب و کشتار را با حمله به دست آورده‌های قیام توده مردم ایران علیه رژیم سلطنتی آغاز کردند. توده های مردم به پاخواستار ترکمن صحرا، کردستان و خوزستان را کشتار کردند، به زنان و کارگران و دانش جویان یورش بردند، به دانش گاه ها تاختند و سال ۶۰ را به دستگیری و کشتارهای سراسری در زندان تبدیل کردند. زندان ها مملو از زندانیان سیاسی شد. شکنجه گاه ها را به کار انداختند و میدان های تیر و دار به پا کردند. ایران سراسر قتلگاه آزادی خواهان و انقلابیون شد. هرآن هزاران هزارانی که توانستند کشتند، بازمانده گان را حکم زندان دادند. تابستان ۶۷ را به کشتار زندانیان دریند اختصاص دادند. تا توانستند کشتند و در گورهای دسته جمعی بی نام و نشان خاک کردند.

همه ی این سال ها، سرکوب گران حاکم با ایجاد اختناق و محدودیت های اجتماعی و سیاسی به ویژه در عرصه خبررسانی، از انتشار اخبار جنایاتی که در زندان ها مرتکب شدند جلوگیری کرده و توده مردم را در بی خبری مطلق نگه داشتند. کشتار زندانیان سیاسی در دهه ۶۰ یکی از هولناکترین جنایات دوران حاکمیت سیاه رژیم جمهوری اسلامی است که اکثریت توده مردم ار آن بی خبرند. طی همه ی این سال ها، تلاش گران سیاسی و اجتماعی، زندانیان سیاسی سابق و خانواده های جان باخته گان سعی کرده اند دیوارهای بلند سانسور و اختناق را در هم بریزند و با برگزاری جلسات سخنرانی، پادمان، تظاهرات، سمینار و نوشتن خاطرات و اطلاع رسانی، توده مردم ایران و افکار عمومی جهانیان را از این فاجعه عظیم انسانی مطلع سازند.

خانواده های جان باخته گان، همه ی این سال ها با تحمل شدیدترین فشارهای پلیسی در ایران از فراموش شدن "راز پنهان" این جنایت بزرگ جلوگیری کرده اند. آنها شجاعانه با حضور در خاوران و برگزاری مراسم های سال گرد و نوروز در مقابل توطئه های رژیم برای پاک کردن صورت این جنایت از طریق تغییر فضای خاوران ایستادند.

آن چه که همه این سال ها کمبود آن محسوس بوده و طبیعتا شرایط آن نیز فراهم نبود، علی رغم گرایش طیف وسیعی از فعالان دانش جوئی، کارگری و زنان برای شرکت در مراسم های خاوران در دو سه سال اخیر، تبدیل خاوران به یک جنبش اجتماعی و همبستگی عمومی با خانواده های جان باختگان زندان بوده است. با توجه به وجود منابع گسترده خبری مستقل و این واقعیت که رژیم انحصار خبری را از دست داده، امکان تبدیل خاوران به یک جنبش اجتماعی در شرایط کنونی وجود دارد، در صورتی که حوزه عمل آن از چارچوب بسته خاوران با خواست محاکمه آمران و عاملان کشتار زندانیان سیاسی به سطح جامعه گسترش یابد و دادخواهی خانواده ها به عنوان یکی از مطالبات عمومی و حقوقی در عرصه اجتماعی طرح و در دستور کار جنبش های اجتماعی نظیر جنبش کارگری، دانش جوئی و زنان، فعالان آن ها و وبلاگ نویسان و روزنامه نگاران وبلاک نویس قرار گیرد.

خاوران تنها سند کشتارهای دهه ۶۰ نیست، یکی از مطرح ترین آنهاست. طرح آن، طرح کشتارهای سراسری در ایران است. طرح مطالبات آن خواست همه خانواده های جان باخته گان در سراسر ایران است. نوزدهمین سال گرد کشتار ۶۷ فرصت مناسبی است برای طرح سراسری محاکمه آمران و عاملان کشتار زندانیان سیاسی، همه گانی کردن جنبش "دادخواهی" خانواده های جان باخته گان و دعوت توده مردم برای حضور در خاوران.

باشد که با هم پیوندی جنبش های توده ای، زمینه انقلاب اجتماعی و جامعه ای نو فراهم گردد که در آن نه از زندان و شکنجه، نه از چوبه دار و میدان تیر، نه از سرکوب و سانسور و نه از استثمار و بردگی طبقاتی اثری نباشد.

کانون زندانیان سیاسی ایران(در تبعید)

۱۰ مرداد ۱۳۸۶ برابر با ۱ اوت ۲۰۰۷

www.kanoon-zendanian.org

<http://kanoon.mo00.com>